

KALPU KOPIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2kor 2:14–16, 2Moz 32:1–14, 1Pēt 2:12, Fil 2:15, Ef 2:19, Ebr 10:23–25

ATMIŅAS PANTS:

“Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis. Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem” (Ebr 10:23, 24).

Cenšoties piepildīt kristīgo misiju, mēs nedrīkstam par zemu novērtēt draudzes kā organizētas ticīgo kopienas potenciālu. Mēs jau pieminējām izaicinājumus, kādus varam piedzīvot, cenšoties risināt netaisnības un nabadzības jautājumu. Bet, darbojoties kopā ar ticības brāļiem un māsām ticības kopienā, mēs varam būt par svētību tiem, kas ir ap mums.

Kārdinājums ir tāds, ka tad, kad mēs sanākam kopā kā draudze, mēs kļūstam pārņemti ar pašas draudzes uzturēšanu, aizmirstot, ka tā eksistē, lai kalpotu pasaulei, kurā Dievs to ir ielicis. Mēs kā draudzes miesa nedrīkstam ignorēt ciešanas un jaunumu, kas pastāv ap mums. Ja Kristus to neignorēja, tad arī mēs to nedrīkstam darīt. Mums ir jābūt uzticīgiem savam uzdevumam sludināt evaņģēliju, un kopā ar sludināšanu ir darbs palīdzēt apspiestajiem, izsalkušajiem, kailajiem un bezpalīdzīgajiem.

Kopā kā draudzes kopiena un organizācija mēs esam Kristus miesa (sk. 1kor 12:12–20). Kā tādiem mums ir jādzīvo tā, kā dzīvoja Jēzus, jāaizsniedz cilvēki tā, kā to darīja Jēzus, un jākalpo kā Jēzus rokām, kājām, balsij un sirdij mūsdienu pasaulē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. septembrī.

Pārmaiņu nesēji

Apustuļu darbu pirmajās nodaļās mēs redzējam, kā agrīnie kristieši nodibina atšķirīgu kopienu, rūpējoties par tiem, kas viņu vidū bija grūtībās, un kopā aizsniedzot tos, kas atradās ārpus kopienas, piedāvājot viņiem palīdzību, kad tā bija nepieciešama, un aicinot viņus pievienoties tam, ko Dievs darīja viņu labā.

Turpinot Jēzus sāls un gaismas aprakstus, Pāvils izmanto daudzas metaforas, lai attēlotu draudzes darbību pasaulē. Viņš, piemēram, apraksta Dieva ļaudis kā upuri (sk. Rm 12:1), kā Kristus miesu (sk. 1kor 12:12–20), kā vēstnešus (sk. 2kor 5:18–20) un kā smaržu (sk. 2kor 2:14–16). Katrs no šiem salīdzinājumiem runā par mūsu kā Dieva valstības pārstāvju un nesēju lomu pat tagad, pasaulē, ko ir izpostījusi lielā cīņā.

Pārskati katru no augstākminētajiem simboliskajiem aprakstiem. Kurš vislabāk atklāj, kā tu gribētu vislabāk pārstāvēt Dievu un Viņa ceļus savā kopienā un kāpēc? _____

Ar katru no šiem salīdzinājumiem ir saistīta darbība – ne kā līdzeklis, lai būtu Dievam pieņemams, bet cilvēks, kas jau ir Dieva pieņemts caur Kristus upuri, kas ir atsaucies Dieva mīlestībai un žēlastībai, ir simboliski attēlots kā Viņa pārstāvis ievainotā un mirstošā pasaulē.

Taču šos simbolus var pārdomāt arī dziļākā līmenī: tā kā Dieva mīlestība un žēlastība ir Viņa valstība, kad mēs tā rīkojamies, atsaucoties citiem mīlestībā un žēlastībā, mēs iesākam šo mūžīgo valstību un piedalāmies tajā jau tagad.

Starptautiskajos līgumos nacionālā vēstniecība tiek uzskatīta par daļu no tautas, ko tā pārstāv, pat ja tā fiziski atrodas svešā zemē, varbūt lielā attālumā no dzimtenes. Līdzīgi Dieva valstības ieviešana sniedz ieskatu mūžīgajā realitātē šeit un tagad un norāda uz ļaunuma galīgo sakāvi. Būdami Kristus vēstnieki, Kristus pārstāvji, mēs varam piedzīvot Viņa mīlestības realitāti savā personīgajā dzīvē, draudzē un to dzīvēs, kam mēs gribam kalpot.

Izlasī 2kor 2:16. Kāda ir atšķirība starp abiem aromātiem, un kā mēs varam zināt, kas mēs esam? _____

Kalpojošais atlikums

Atlikuma ļaužu standarta definīcija, kas norādīta Bībeles pravietojumos, ir atrodama Atkl 12:17: tie, “kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību” (sk. arī Atkl 14:12). Bībeles stāstā šis pazīmes iezīmē Dieva ļaudis vēlākajos zemes vēstures posmos. Bet arī Bībeles stāstos mēs varam atrast piemērus tam, kā šāds atlikums un īpaši kā šādi cilvēki kalpo citiem.

Mozus paraugs šajā ziņā ir biedējošs. Izlasi 2Moz 32:1–14. Kā ir salīdzināti Mozus un atlikums, kas aprakstīts Atkl 12:17? _____

Savās dusmās pret Israēla ļaudīm Dievs draudēja viņus iznīcināt un pārlikt apsolījumu, kas dots Ābrahāmam – ka viņa pēcnācēji kļūs par lielu tautu –, uz Mozu un viņa ģimeni (sk. 2Moz 32:10).

Bet Mozus to negribēja. Tā vietā Mozum bija drosme strīdēties ar Dievu, norādot, ka tad, ja Kungs rīkotos tā, kā Viņš draud darīt, tas neradīs labu iespaidu par Viņu (sk. 2Moz 32:11–13). Mozus dodas uz priekšu un ir neatlaidīgs savā lietā ar Dievu.

Mozus bija cīnījies, lai vadītu šos ļaudis cauri tuksnesim. Viņi bija sūdzējušies un strīdējušies gandrīz no paša sākuma, kad viņš bija tos izvedis brīvībā. Un tomēr Mozus saka Dievam: “Ja tu nespēj viņiem piedot, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis” (2Moz 32:32). Mozus ir gatavs atteikties no mūžības, lai glābtu tos, ar ko kopā viņš uz turieni bija gājis.

Kāds spēcīgs pašuzpurēšanās paraugs, ziedojoties to labā, kas to nav pelnījuši! Un kāds spēcīgs simbols visam glābšanas plānam!

“Aizlūdzot par Israēlu un dziļajā ieinteresētībā un mīlestībā pret tiem, pie kuriem viņš bija ierocis Dieva rokās tādu lielu darbu veikšanai, Mozum tagad bija zudusi visa kautrība. Kungs uzklaušīja viņa prasību un ņēma vērā nesavtīgo aizlūgumu. Dievs savu kalpu pārbaudīja. Kungs pārbaudīja viņa uzticību un mīlestību uz maldos esošo, nepateicīgo tautu, un Mozus šo pārbaudījumu godam izturēja. Viņa interesi par Israēlu neizraisīja nekādi savtīgi motīvi. Dieva izredzētās tautas labklājība viņam bija dārgāka par paša godu, dārgāka nekā priekšrocība kļūt par kādas varenas tautas tēvu. Dievam patīka viņa pašāvība, sirds vienkāršība un taisnīgums, un kā godīgam ganam Viņš Mozum uzticēja lielo uzdevumu — ievest Israēlu Apsolītajā zemē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 319. lpp.)

Ko tas stāsta mums par to, kā mums vajadzētu izturēties pret tiem, kas kļūdās? _____

Aizsniedzot dvēseles

Diskusijas draudzē, šķiet, reizēm iestrēgst, kad ir jāizvēlas, kurai vajadzībai pievērsties vispirms – sociālajam darbam vai evaņģēlija darbam, labdarībai vai liecināšanai, taisnībai vai evaņģelizācijai. Bet, ja mēs labāk saprastu katru no šiem jēdzieniem un pavērotu Jēzus kalpošanu, tad atšķirība izzustu un mēs saprastu, ka evaņģēlija sludināšana un darbs citu labā ir cieši saistīti.

Vienā no labi zināmiem Elenas Vaitas citātiem viņa to paskaidro šādi: “Cilvēku aizsniegšanā tikai Kristus metode dos patiesu veiksmi. Glābējs bija cilvēku vidū kā tāds, kas ilgojās pēc viņu labuma. Viņš tiem parādīja Savu līdzjūtību, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš tos aicināja: “Sekojiet Man!” [...] Trūcīgie ir jāatvieglo, par slimajiem jāparūpējas, ciešanas un zaudējumu skartie jāmierina, nezinošie jāpamāca, nepieredzējušajiem jādod padoms. Mums ir jāraud ar tiem, kas raud, un jāpriecājas ar tiem, kas priecājas.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 143. lpp.)

Kā mēs redzējam, šīs valstības divi aspekti – taisnība un evaņģelizācija – ir cieši savīti ne tikai Jēzus kalpošanā, bet arī Jēzus pirmajā uzdevumā mācekļiem: “Bet ejot sludiniet un sakait: Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. Dziediniet slimus, šķīstiet spītālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet” (Mt 10:7, 8). Īsāk sakot, viens no vislabākajiem veidiem, kā aizsniegt citus ar mūsu vēsti, ir kalpot viņu vajadzībām.

Izlasī 1Pēt 2:12 un Fil 2:15. Ko Pēteris un Pāvils atklāj par to, kāds ir Dieva ļaužu darīto labo darbu liecināšanas spēks? _____

Ar plašāku izpratni par Dieva labo vēsti evaņģelizācijai nav jēgas, ja nav degsmes par cilvēkiem. Tādi panti kā 1Jņ 3:16–18 un Jk 2:16 uzsver, cik pretrunīga ir evaņģēlija sludināšana, ja tā netiek izdzīvota. Evaņģelizācija savā vislabākajā izpildījumā – labās cerības vēsts nešana, glābšana, nožēla, pārveidošana un Dieva visaptverošā mīlestība – ir taisnības izpausme.

Gan evaņģelizācija, gan ilgus pēc taisnības rodas no Dieva mīlestības atzišanas pret pazudušajiem, salauztajiem un ievainotajiem cilvēkiem – tā ir mīlestība, kas aug arī mūsu sirdīs, pateicoties Dieva ietekmei uz mūsu dzīvi. Mēs neizvēlamies vienu vai citu rīcību, tā vietā mēs darbojamies kopā ar Dievu, strādājot ar cilvēkiem, apmierinot viņu patiesās vajadzības un izmantojot visus resursus, ko Dievs mums ir uzticējis.

Kā mēs varam pārlicināties, ka, darot labus darbus citiem, mēs neatstājam novārtā arī labās glābšanas vēsts sludināšanu? _____

Žēlastība draudzē

Ļjaba grāmatas sākumā Dievs norāda uz Ļjabu un viņa uzticību Dievam kā uz paraugu Savai labestībai un izturēšanās veidam pret kritušo cilvēci (sk. Ļj 1:8). Tas ir ievērojami, ka Dievs ļauj savai reputācijai būt atkarīgai no tā, kā Viņa ļaudis dzīvo savu dzīvi virs zemes. Bet Pāvils paplašināja ticību, kāda Dievam ir uz dažiem Viņa “svētajiem”, iekļaujot tajā draudzes kopienu: “Lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma” (Ef 3:10).

Izlasi Ef 2:19. Ko Pāvils domā, aprakstot draudzes kopienu kā Dieva “saimi”? Kā šim aprakstam vajadzētu ietekmēt to, kā darbojas organizētā draudze? _____

Jebkurā kopienā vai organizācijā veids, kā tā izturas pret saviem locekļiem, atspoguļo šīs grupas pamatvērtības. Kā Dieva saimei, Kristus miesai un Gara kopienai draudzei ir visaugstākais aicinājums izdzīvot un īstenot šo: “Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. Kā tas parasts visās svēto draudzēs” (1kor 14:33, JT).

Taisnības, žēlastības un mīlestības vērtībām – kā tās atklājas Dieva taisnībā, žēlastībā un mīlestībā – vajadzētu atklāties visā, kas notiek draudzē. No vietējām draudzes kopienām līdz pat pasaulplašai draudzes organizācijai šiem principiem vajadzētu vadīt draudzes līderus vadīšanas darbā, lēmumu pieņemšanā un rūpēs par “vismazākajiem no šiem” draudzes kopienā. Viņiem vajadzētu arī sniegt vadlīnijas, kā atrisināt strīdus, kas šad un tad rodas starp locekļiem. Ja mēs nevaram godprātīgi un ar cieņu izturēties pret tiem, kas ir mūsu vidū, kā lai mēs varētu izturēties šādi pret citiem?

Ja draudzes organizācijai ir darbinieki, tai vajadzētu būt dāsnam darba devējam, kas vērtē cilvēkus pāri visam citam un darbojas pret jebkuru negodīgu izturēšanos pret locekļiem. Draudzei vajadzētu būt drošai vietai, kur visi draudzes locekļi var darīt visu, ko viņi spēj, lai pasargātu ievainojamos. Un, kā mēs redzējām pirmkristiešu draudzē, draudzes kopienas locekļiem vajadzētu būt īpaši sagatavotiem, lai sniegtu atbalstu tiem cilvēkiem draudzes “ģimenē”, kas cieš vai kas ir trūcumā.

Jēzus izteica to kā pavēli, sakot, ka tas ne tikai pārveidos ticīgo kopienu, bet arī parādīs tās locekļu ticības realitāti: “Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu. Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:34, 35).

Iedrošīniet cits citu uz labiem darbiem

Pat ar vislabākajiem nodomiem un motivāciju, ticot, ka mēs esam Dieva pusē un Viņš ir labvēlīgs pret mums, strādāt Kungam var būt grūti un drosmi atņemoši. Mūsu pasaules bēdas un sāpes ir reālas. Šis ir viens iemesls, kāpēc mums ir nepieciešama draudzes kopiena. Jēzus veidoja šāda veida atbalstošu kopieni ar Saviem mācekļiem. Viņš reti sūtīja cilvēkus vienus, un, pat ja tas tā notika, viņi drīz vien atkal satikās, lai līdzdalītu savus stāstus un atjaunotu enerģiju un drosmi.

Izlasi Ebr 10:23–25. Pēdējais ir vislabāk zināmais pants. Ko iepriekšējie pievieno mūsu izpratnei par šo labi zināmo pantu? Kā mēs varam iedrošināt cits citu “uz mīlestību un labiem darbiem”? _____

Gandrīz katrā uzdevumā, jautājumā vai projektā cilvēku grupa, kas strādā kopā, var izdarīt vairāk nekā katrs no šiem cilvēkiem atsevišķi. Tas mums atgādina par draudzi kā par Kristus miesu (sk. Rm 12:3–6), kur mums katram ir citāda, bet papildinoša loma. Ja mēs katrs darām to, ko mēs darām vislabāk, bet darām to tādā veidā, kas ļauj mūsu katra ietekmei darboties kopā, mēs varam uzticēties ticībā, ka mūsu dzīve un darbs būs tāds, kas atstās ietekmi uz mūžību.

Lai gan rezultāts ir svarīgs, mēģinot izdarīt to, kas ir pareizi, – rezultāts ir cilvēki un viņu dzīves –, mums reizēm ir jāuzticas Dievam rezultāta jautājumā. Reizēm, kad mēs darbojamies, lai atvieglotu nabadzību, aizsargātu viegli ievainojamos, atbrīvotu apspiestos un runātu to vietā, kas nevar to izdarīt, mēs neredzam lielu progresu. Bet mums ir cerība, ka mēs strādājam daudz lielākas un nenoliedzami uzvarošas lietas labā: “Darīsim labu nepagurdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja vien nepadosimies. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, īpaši tiem, kas ticībā pieder pie mūsu saimes” (Gal 6:9, 10, sk. arī Ebr 13:16).

Tieši tāpēc mēs esam aicināti iedrošināt – burtiski iedvesmot ar drosmi – cits citu. Dzīvot uzticīgi sagādā gan prieku, gan grūtības. Mūsu taisnības Dievs un mūsu taisnības kopiena ir mūsu vislielākais atbalsts, un mēs aicinām citus tai pievienoties.

Vai tu zini kādu, kas regulāri strādā, lai atvieglotu citu ciešanas? Kā tu varētu iedrošināt šo cilvēku vai cilvēku grupu labajā darbā, ko viņi dara? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Uzticīgā liecība” (546.–556. lpp.), grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Kindness the Key to Hearts” (81.–86. lpp.).

“Mums arī ir jādara darbs, jo darīja mācekļi. Katram kristietim ir jābūt misionāram. Līdzjūtībā un žēlsirdībā mēs kalpojam tiem, kam ir nepieciešama palīdzība, ar nesavtīgu nopietnību cenšoties atvieglot ciešanās esošās cilvēces likstas. [...] Mums ir jāpabaro izsalukušie, jāapgērbj kailie un jāmierina tie, kam bēdas un ciešanas. Mums ir jākalpo tiem, kas ir izmisumā, un jāiedveš cerība bezcerīgajos. Kristus mīlestība, kas atklājas nesavtīgā kalpošanā, būs efektīvāka, pārveidojot ļauna darītāju, nekā zobens vai taisna tiesa. [...] Bieži sirds, kas ir nocietināta rājienu, izkusīs, piedzīvojot Kristus mīlestību.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 104., 106. lpp.)

“Verdžība, kastu sistēma, netaisni rasiski aizspriedumi, trūcīgo apspiešana, neveiksmīgo atstāšana novārtā – tas viss ir nekrīstīgs un nopietns drauds cilvēces ģimenes labklājībai, un ļaunumi, ko Kristus savai draudzei ir licis atmest.” Ģenerālkonferences prezidents A. G. Daniels, runājot Elenas Vaitas bērēs par viņas darbu, “Life Sketches of Ellen G. White”, 473. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir daudz cilvēku, grupu un organizāciju, kas cenšas atvieglot trūkumu pasaulē. Kādas neatkārtojamas stiprās puses, uzskatus un resursus šajā darbā var ieguldīt septītās dienas adventistu baznīca?

2. Vai tu vari atcerēties laiku, kad juties savas draudzes kopienas iedrošināts un atbalstīts? Mācoties no šīs pieredzes, kā tu vari citiem sniegt tādu pašu iedrošinājumu?

3. Kas vēl bez draudzes kopienas atbalsta var palīdzēt tev izvairīties no noguruma, darot labu?

4. Vai tu zini kādu projektu vai iniciatīvu trūcīgo un taisnības labā, ko šobrīd atbalsta septītās dienas adventistu draudze? Kā tu varētu dot savu ieguldījumu šajā draudzes darba aspektā?

KOPSAVILKUMS:

Jā, mēs kā kristieši esam aicināti kalpot citu vajadzībām, īpaši to labā, kam sāp, kas cieš un kas piedzīvo apspiestību. Lai gan mums ir personīga atbildība šajā jomā, mēs kā kopiena, kas pievēršas kalpošanai citiem, varam būt daudz efektīvāka, strādājot kopā kā draudzes ģimene.